

essentie toont van barok en maniëristis-
t eater, met zijn lust voor et wonderlijke, is
een klein mirakel. Wat blijft er immers over
eens je de, wezenlijk eenvoudige, subtekst
van Rizzo's apriolen begrepen ebt?
artsto t, lijkt mij. Aan elk aspe t van de
voorstelling is op een absurde manier – niets
lijkt immers noodzakelijk in dit spel – zorg
besteed, van de oogte van de puntmutsen,
die exa t gelijk is aan die van et witte po-
dium, tot de keuze van de obje ten, de kleur
van de kostuums, de afwerking van et po-
dium, de s ikking van de li amen op et
vlak. 'Soit le puits...' is een subliem spel van
beweging, klank, li t en ruimte. Niets meer,
niets minder. et is tegelijk perfe t en perfe t
onbenullig.

Parfois j'é oute les ours de Jankélévi
à la Sorbonne sur la tentation,
L'immédiat.

Perdu dans le sens, je m'atta e à la musi alité
du dire, la tension extrême du vivant.
De l'intelligible au flux, je me sens ez moi,
dans la vision que j'ai du spe ta le.

ier et aujourd' ui et sûrement demain:
des ombres, des fantômes...
e qui me meut.
e qui m'émeut.
Vanités!

'On peut après tout, vivre sans le je-ne-sais-
quoi, omme on peut vivre sans p ilosof ie,
sans musique, sans joie et sans amour.
mais pas si bien' (Vladimir Jankélévi)
(uit et programmaboek bij de voorstelling)

Een aspe t van 'Soit le puits...' verdient ier
bijzondere aandat: de eindeloze verkleed-
partijen van de performers die eindigen in
totale onerkenbaar eid. Die lust voor et
verkleed is een onstante in Rizzo's werk
(en erinnert aan zijn verleden als mode-
ontwerper). In de solo voor Jean-Baptiste
André 'omme râne, omme ulte' die ij dit
jaar toonde in Avignon voert ij een danser
op, die onerkenbaar is in zijn motorrijders-
pak. Rizzo geeft daar een eel pre ieze reden
voor op: 'De kijker kan zi zo niet blindstar-
ren op de persoon. Net daarom ervaart ij

des te sterker wat de danser doet, alsof zijn
innerlijk zi tbaar wordt. et kostuum wordt
een binnenste buiten gekeerde innerlijk eid.
En voor mij is een motorrijder zonder zijn
motor et ultieme beeld van eenzaam eid.
De solo eindigt daarom melan olis met
een song van Antony & T e Jonsons die de
oop uitdrukt dat iemand voor em zal zor-
gen als ij sterft. De oop dat iemand em
ritueel zal erdenken, in et volle besef dat
et einde om elke oek loert. Dat oudt elke
mens bezig.' Wat in 'Soit le puits...' gebeurt
op et einde is ier tot et prin ipe zelf van de
voorstelling ver even.

Dat geldt, op enigszins andere wijze, ook
voor 'Autant vouloir le bleu du iel et m'en
aller sur un âne', een solo van Rizzo zelf, met
alweer aty Olive en Gerome Nox aan zijn
zijde. De titel is ontleend aan een gedi t van
de Portugese symbolist Mario de Sa-
arneiro, die op jonge leeftijd zelfmoord pleegde.
Dit stuk is te lezen als een louter spel met
li t, klank en ruimte, maar spreekt tegelijk
van een ongelimiteerde, aast uitzinnige
artsto t. Op et einde van et stuk brult
Rizzo eindeloos lang teksten van de Sa-
arneiro uit, alsof zijn leven ervan af ing.
On erkenbaar, met zijn gezi t gedoopt in
groene glinsterende pailletten biedt ij een
afs rikwekkende aanblik, als een dolleman
die zi zo overs reeuwt dat zijn woorden
onbegrijpelijk zijn. Sle ts de laatste woorden
komen duidelijk door: 'Le merveilleux est
sans fin'. et wonderlijke is eindeloos. Of ook:
bodeloos?

et is e ter niet alleen door deze en andere
vermommingen, of door zijn vele zinloze,
wonderlijke a ties dat Rizzo ons een bin-
nenste buiten gekeerde innerlijk eid toont
die, in zijn logi a, verborgen zou blijven als
we em 'e t' zouden zien. Ook de s enogra-
fie werd als et ware binnenste buiten ge-
keerd. In plaats van de perspe tivas t ea-
terdoos bestaat de s ène uit twee kamers die
via een gang met elkaar verbonden zijn. et
entrum van et podium blijft zo leeg. et
is alsof de a terkant van et de or, waarlangs
a teurs zi ongezien verplaatsen, naar buiten

stulpt terwijl de voorstelling zelf onzi tbaar
blijft. De onzi tbare verbinding tussen de
twee kamers is overigens essentieel voor et
extreem vernuftige li tplan van aty Olive:
et lijkt alsof et li t uit et s ènevlak zelf
komt en niet van buiten aangestuurd wordt.
Dat li t doet de doos steeds nieuwe gedaan-
tes aannemen, alsof de ouden panelen ervan
op mysterieuze wijze transformeerden in
fluweel of goud. et li tspel is dus op zi al
een wonderlijk s ouwspel. De parallel met
de onerkenbaar eid van de performers in
Rizzo's werk is treffend. Je kan deze s eno-
grafie niet 'bevatten', je kan et 'gezi t' van
de voorstelling niet zien, maar daardoor des
te beter wat die voorstelling drijft, de ver-
beelding van de maker. et podium als een
binnenste buiten gekeerd s edeldak. et
wisselende spel van volumes, klank en li t
als representatie van de onbestendige wer-
kelijk eid van et bewustzijn.

Quelques jours plus tard, sortant
d'une performan e, je dis ute ave une
nouvelle onnaissan e de tri ot, de tissage,
d'ajourage et de broderie.

Le soir même, je rêve d'une ambre d' ôtel.
ambre n° 29.

J'y séjourne depuis longtemps.

Autour de moi, tout e que je nomme 'liens'
devient un réseau ara néen en plan
orizantal.

Je onstate qu'il est élastique et porteur.

Je m'en sers omme d'une trampoline
et saute dessus ave frénésie, inventant
des figures pour atteindre le plafond,
le sommet interne de mon propre râne.

(uit et programmaboek bij de voorstelling)

Blijft de vraag: waarom krijgt Rizzo in
Noord-Europa nauwelijks voet aan de
grond? Blijkbaar ouden Noord-Europeanen
niet van de idee dat et bijkomstige essenti-
eel kan zijn. Net zoals barok en maniërisme
ier in un ar ite turale of s ilderkunstige
vers ijning nog zelden op veel waardering
kunnen rekenen. Is et dan zo moeilijk om
toe te geven dat de waar eid van t eater niet
in et 'wat', maar enkel in et 'oe', in de
artsto t zit? ●